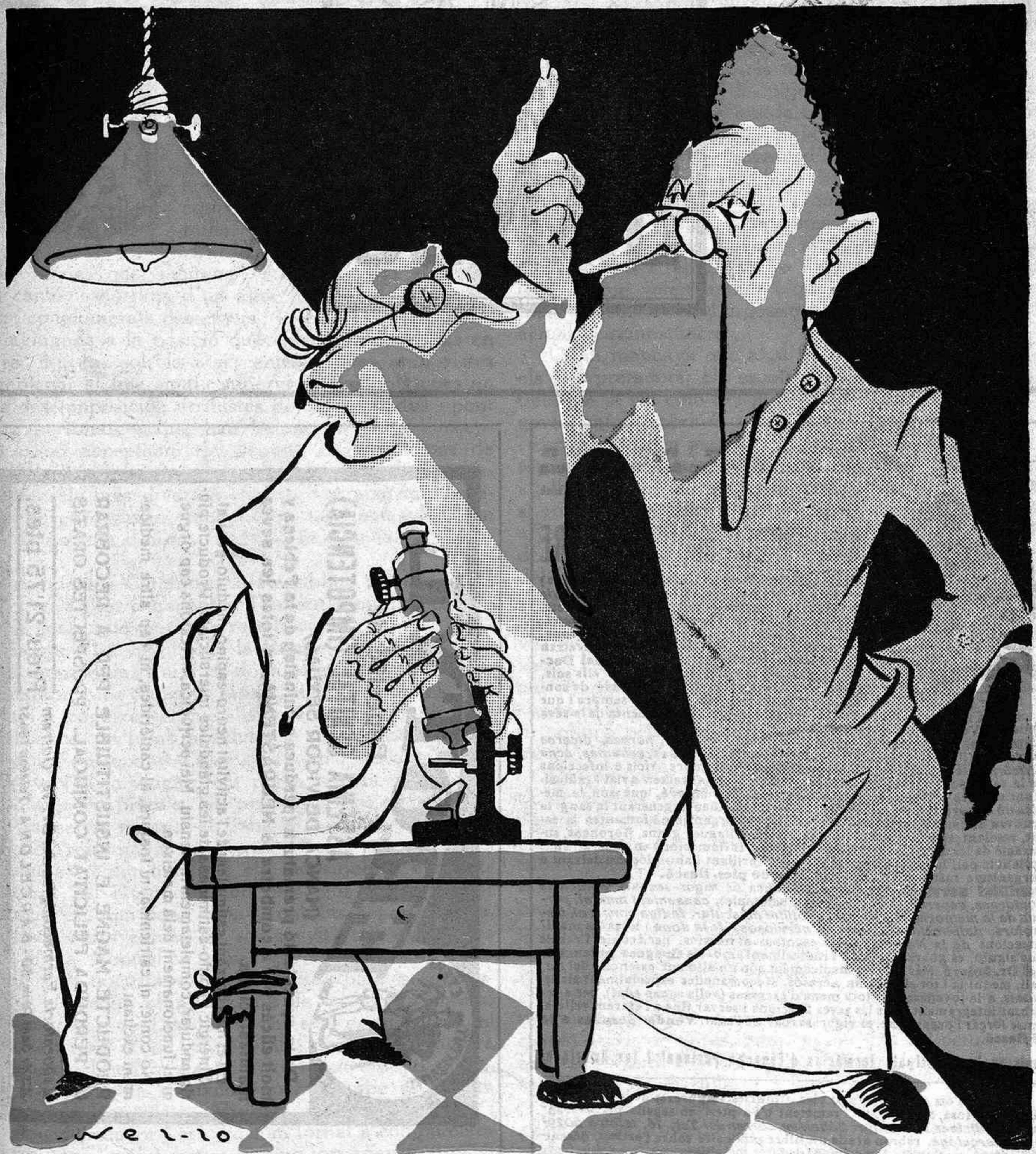

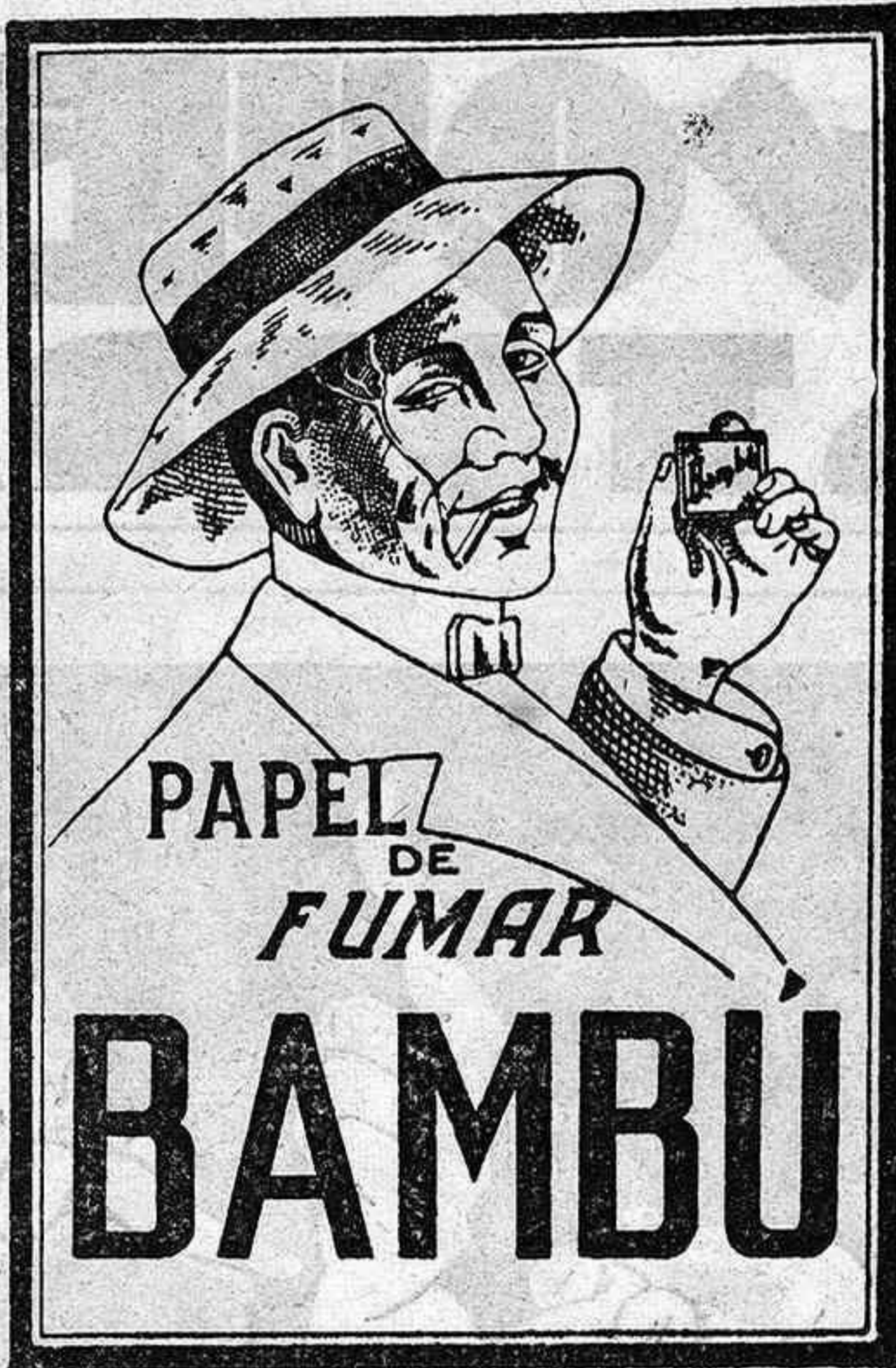
EL ESQUEVELLA

de la TORRATXA

Savi 1.er. — Però home, digui'm què és això tan petit que es veu.

Savi 2.^{on}. — Ah! això és el fruit de molts mesos d'investigació. Això és... la República Espanyola.

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquítis*, *cistítis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *tuixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres*, *varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc.; malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Píldores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, florons, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, *de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (veils a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remotant 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkafarg, carrer del Ter, 16, telèfon 80791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTYL Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pfluglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 60 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Arrepentides, 8 - Telèf. 21361

BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre 3 ptes. Extranjer, 5

El que tenim

El que ens mancava

A República necessitava governants capacitats; polítics de ferma, homes de convicció i de sacrifici.

La República ha trobat—parlem generalitzant—, gent mediocre, polítics afamats, governants equivalents a l'aigua de camamilla.

Partits, partidets, fraccions, grups, homes que s'entenen i ballen sols; morralla d'un cantó, escorrims d'un altre, terregada de per tot arreu; conglomerats destenyits; ideologies de cacauet; gent avinguda a la posició que calgui; republicans en do, re, mi, fa, sol, la i si; enteses fetes amb vistes a arreplegar el que sigui; supervivències polítiques en plena descomposició; arribistes de «sano fondo» i pont estret; personatges que han balancejat entre l'acceptació o no acceptació del règim; organitzacions de sabre rovellat; «farrucos» de totes les latituds i estiracordetes dels més diversos climes. Tot això tan llefiscós, tan sense rostre, tan amfibi, tan tentacular, tan mesquí, tan fora d'hora, és el que ha assaltat la República.

Unicament a Catalunya la República té un aspecte sòlid. Per la part d'Espanya, l'esperit republicà és corcat per coses que es diuen republicanes.

I és que s'ha volgut que la República fos el mateix que la monarquia, i així es dona el cas paradoxal que els enemics, més o menys tapats, de la República, l'ataquen i li exigeixen el que ells no volen que doni: lleis republicanes, un tomb absolut que marqui bé la ratlla que hauria de separar l'ahir de l'avui i del demà.

La República vingué fent por a la gent del passat, a la politiqueria brètola. Els primers temps de la República tingueren un to: el donà el senyor Azaña. La República reformava, renovava. Poc a poc, s'anaren apropant al règim nou tots els indesitjables elements del passat. El règim nou no era gens feréstec! Per orientació del qui fos, tenia amabilitats perfumades, acceptava convivències de ros tenyit. De seguida es parlà d'una República conservadora. Els socialistes —partit amb doctrines—, veieren entorpida la seva labor. Hi hagué un afany absolut de fer marxa enrera. La tova grisor de Lerroux i del seu partit marcà el port ideal, port d'opi i d'ancorada profitosa. L'ombra de noguer del senyor Lerroux ha tapat els qui únicament d'esquitllenta i auxiliats per la capa es podien apropar a la República. Abrigats pel mantell, folrat i ben folrat del senyor Lerroux, han tornat a comparèixer els qui s'havia pogut creure que no tornarien mai més.

El que semblava que havia d'ésser garrot el 14 d'abril del 1931, ha estat patent favorable tot l'any de gràcia 1934. Avui, sota els optimismes alcanforats del senyor Samper, la marxa enrera és ja absoluta. És l'optimisme fàcil «samperià» el que ens amaga la ratlla de l'absolut retrocés. Rera d'ell viuen a l'aguait, i amb terra abonada, els indesitjables.

Res no podia fer més mal a la República que el no fer res! Res no hi ha pitjor per a la República que el «sensecolorisme» a què la tenen sotmesa. Una lluita d'homenets famolencs tapa la lluita autèntica actual, lluita de classes. Un Govern d'un gran republicanisme podia endegar aquesta lluita implantant la justícia i allunyant, amb mà forta, els qui lladren olfactejant el botí. En lloc d'això, anem més cada dia vers els governs d'envelat, els governs de pont ample, representació de tots i representació de ningú i cobejances de polítics que volen manar i que representen autènticament un sector: el burgesisme, el pitjor govern en les actuals circumstàncies.

Quan mancava que algú fixés, tenim, i s'anuncien, els interpretadors, els escoliastes, els qui juguen a articles de la llei com qui juga a daus amb el gobelet. El governant d'esperit és substituït pel governant de lletra, i encara de lletra menuda. Catalunya va sentint *la seva* república. Bascònia va sentint *la seva*. L'optimisme «vell règim» sura per damunt del mar revolt actual, com si governar fos llençar vaixells de paper a l'estany del «Retiro». Respecte Catalunya i la llei de Contractes de Conreus, ens diuen encara que l'acceptació del fall del Tribunal de Garanties s'imposa i que el Govern Central ha de complir «amb els espanyols de Catalunya» com un bon pare. Respecte Bascònia, ja heu vist els esdeveniments. Tot és incert, confusionari, deixetat, imprecís, flonjo. El «saber on anem» és arreconat. Impera «l'anar fent». —«No tenim temps!»— exclama el senyor Samper. I el temps es malgasta en lluita política personalista i interessada. Anys de reconstrucció imprescindible són llençats al pou.

Què ha portat la Dictadura a Alemanya? L'estat caòtic de la seva direcció. Els Governos de força no vénen contra els pobles, vénen contra els polítics i els pobles els sofreixen. Les dictadures no són altra cosa que el triomf polític del polític més agosarat, tingui la mentalitat que tingui. Preparen la vinguda del Dictador els Samper, els Lerroux i la faramolla politiquera passant per Cambó i Gil Robles, utilitzadors de repúbliques i monarquies a benefici propi. Actualment tothom espera el que vindrà i sotja el que pot venir. En temps difícilíssims, ens sabem dirigits per un Govern sense prestigi ni solidesa, un Govern de llauna que té l'obligació de servir de «pim, pam, pum» fins a l'octubre, en què, ai! caurà coincidint amb l'hora melangiosa de la caiguda de la fulla.

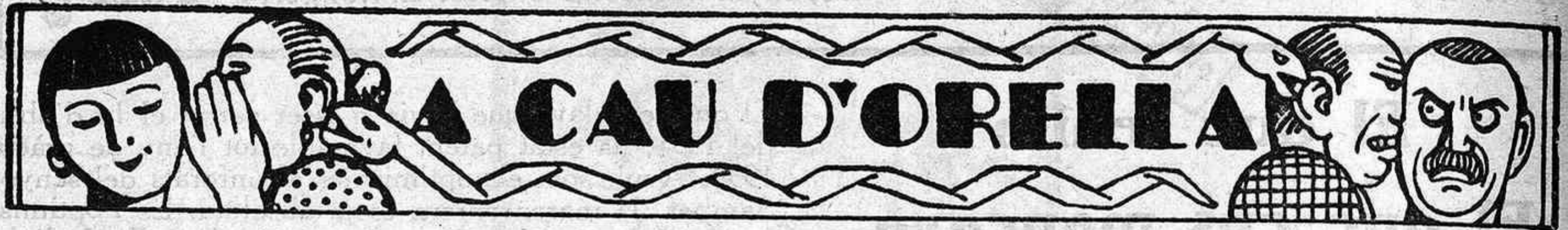
Quin era l'esperit republicà que portà la República? ¿Era l'esperit mesquinament aburguesat dels temps actuals? ¿Era l'esperit de continuar, disfressant-lo de re-

publicà l'esperit de la monarquia? ¿Qui diferencia el desgavell d'abans del desgavell Lerroux-Samper, republicans funestíssims per a la República?

Que diferent és el que tenim d'allò que ens mancava! Com hem anat retornant vers el passat en lloc

d'avançar vers l'esdevenidor!

¿Què esperem per protestar sorollosament del que esdevé, els qui hem estat, som i serem republicans d'esperit contrari a l'esperit monàrquic que avui impera?

Labor efectiva del Govern lerrouxista

Llegim:

«A Guecho fou tretat de l'Ajuntament la bandera espanyola. Fou hissada al seu lloc la bandera nacional basca.»

Espanya, una vegada passat el lerrouxisme, haurà de canviar de bandera com ho féu a la caiguda de la monarquia?

Esperem que vingui aviat l'home capaç de salvar autènticament, a la curta i a la llarga, els tres colors nacionals hispànics.

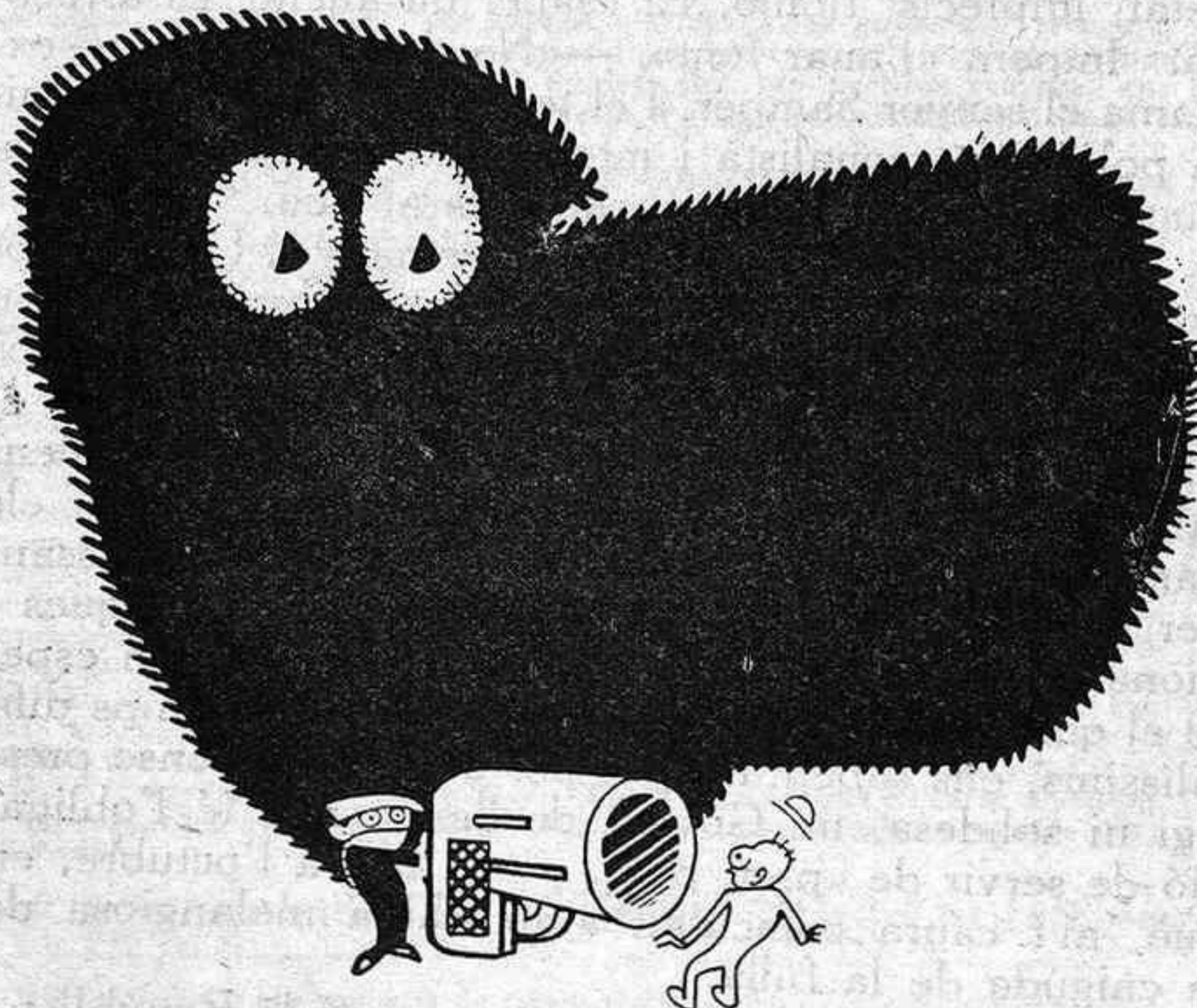
L'himne del Vaticà

El Vaticà té himne. Per aquest himne fou obert un concurs internacional. El premi consistia en cent dies d'indulgència i la benedicció apostòlica. L'abat Gallest, deixeble de l'abat Perosi, havia de posar música a l'himne.

Fins fa poc no hem sabut que un dels que tiraren al concurs fou el conegut poeta Melcior Font, com tampoc no havíem sabut, fins fa poc, que el seu himne estigué a punt d'endur-se'n el premi del concurs.

El patrocinaven dos o tres Cardenals. Quan ja tot semblava arranjat i tot feia preveure que Melcior Font —el gran actual home d'esquerra— havia d'ésser el poeta llorejat, vingué el Papa i va posar-hi el «veto».

Sabeu per què?

Efecte d'òptica

Tal com veu l'atrakat a l'atracador.

La lletra que Melcior Font havia escrit per l'himne vaticà, a judici del Sant Pare, era massa clerical.

El premi fou concedit a un altre.

Els exagerats

Cambó, sempre que parla dels seus edificis de la Via Laietana diu: «Els meus gratacels».

—«Cambó és un exagerat»—ens fa saber un amic. —«No coneixeu aquella seva anècdota d'infantesa? Un dia va anar al bosc i va explicar que havia vist en un arbre un ocell gran com un gos i de la mateixa forma d'un gos. Es tractava d'un esquirol! No trobeu estrany, doncs, que les seves cases de la Via Laietana li semblin gratacels i que ell es cregui un home d'Estat a l'altura de Massaryk i un financier a l'altura de Rathenau.»

Pessimismes

Ramon Vilaró veu els negocis en pessimista.

—«No serà tant!»—fa un amic.

—«Es més, és més!»—replica Ramon Vilaró, insistint i amb aquella seva veu que crida, esquerpada.

—«Figureu-vos que fins ara només compraven els que no tenien intenció de pagar. Doncs des de fa un temps, ni els que no volen pagar no compren.»

—«Això us donarà idea de l'estat dels negocis»—insisteix Ramon Vilaró, traient-se unes ulleres i posant-se'n unes altres.

Els oportuns

Hi ha vegades, en una representació teatral, que un anònim del públic té més gràcia i més oportunitat que els autors de l'obra.

El diumenge passat, la representació de «Las Vampiresas», la revista del Còmic, fou ajudada per un diàvol, i el teatre vessava de públic.

Hi ha una escena a «Las Vampiresas» en la qual entra el marit a casa precisament en ocasió poc propícia per la seva entrada.

—«¿Dónde te ocultaré?»—pregunta Laura Pinillos al qui cal ésser amagat.

Un del públic li desfà el dubte amb un indicació actualíssima:

—«Fica'l a la nevera, dona!»

Aquesta rèplica fou l'èxit de la tarda.

Una frase

Joan Fronjosà és un diputat de la Unió Socialista al Parlament de Catalunya. Ultra ésser diputat, Joan

Fronjosà és un xicot molt simpàtic. I consti que no el descobrim.

Joan Fronjosà és un bon orador: té una oratòria un xic lenta però plena de precisions i de recargolaments per l'enemic.

Joan Fronjosà no és gaire afeccionat a les frases, però, de tant en tant en té una que fa època.

El que transcrivim la llençà Joan Fronjosà en una de les seves darreres actuacions:

—«Carl Marx va deixar al món un «Capital». Nosaltres, els socialistes, som els encarregats de cobrar-ne els interessos.»

I consti que creiem, amb fermesa, que Joan Fronjosà es referia de cobrar els interessos d'aquest «Capital» a favor del poble, no a favor d'ell mateix.

Sort tenim dels erudits

La lliberació del simpàtic Granier Barrera —xicot d'entusiasmes i bones intencions—, ha tornat a posar de relleu la figura política d'en Lerroux.

Un lerrouxista «enragé» defensa el seu Cap Superior i demana el nomenament d'una «Comissió Investigadora», si és necessari.

—Una «Comissió Investigadora»?—pregunta un dels que amuntega més dades contra Lerroux. —«Ves per on surt una novetat tan suada. Ha donat mal cap resultat una «Comissió Investigadora»?»

Ara és quan apareix l'erudit. És un xicot baixet, un tipus mig xicot de «La Nació Catalana» i mig poeta a la Ventura Gassol. I diu:

«Sense enlairar-se fins el Diluvi, ni fins l'afer del Vedell d'Or, del qual Moisès fou l'Investigador, ens cal només agafar la Història Romana per veure les vegades que el Senat romà utilitzà la Comissió Investigadora, amb el resultat que dona correntment i que donaria en el cas Lerroux i àdhuc en el cas facilíssim del «Milianu» Iglesias.

President d'una Comissió d'aquestes fou Cató, el

Censor. Era també part d'ella Semproni Gracus, el pare dels Gracus. Declararen davant del Tribunal testimonis il·lustres com Scipió l'Africà, un home gairebé tan il·lustre com l'Azaña. Ell no era sospitós de il·licitats, però n'era el seu germà, Scipió Vàsica.

El barra de l'època, acarat a la Comissió Investigadora, fou Jugurtha, el rei mímida. Aquest confessà, amb tots els quatre quaters, mentre lliurava noms, que havia fet proposicions a jutges i que tots les havien acceptades.»

La història «implacable» ens ensenya que des d'aquesta època fins l'adveniment d'Augustus (és a dir, de dos-cents anys), les Comissions Investigadores es succeïren a Roma sense interrupció, l'una rera l'altra.

Ningú de bona fe no pot creure avui, després de tants anys, que una Comissió Investigadora esbrini el que no es pot dir, el que porta a la presó a homes sencers, com Granier Barrera, per cert que sigui el que es diu.»

Davant l'embranchida de l'erudit, àdhuc el lerrouxista «enragé» ha restat sense paraula.

Els caritatus, escollits de l'Altíssim

Un pobre s'apropa a l'entrada d'una torreta.

A la torreta hi estiueja un senyor gras, calmós, un segur soci de l'Institut de Sant Isidre.

—«Una gràcia de caritat!»—implora el mendicant.

—«Apropeu-vos, bon home; us donaré un ral»—diu el senyor de la torreta, somrient amb beatitut.

El captaire va a entrar brunzent, quan s'adona d'un gos que jeu sota un arbre vora la porta. El pobre recula.

—«Mossega aquest gos?»—pregunta el captaire.

—«No ho sé»—respon el senyor. —«Me'l portaren ahir i el vull provar.»

El pobre renuncia a l'almoïna. El senyor devia ésser autènticament de l'Institut de Sant Isidre. Regalava un ral exposant el pobre a una mossegada.

Benaventurats els misericordiosos!

—Jo ja us donaria feina. Sabeu manejar la bomba?

—Ja ho crec! he estat quinze anys bomber.

G L O S S A R I

Cristofol Colom, lerroxista

Les facècies picardioses del partit, o partida, radical aconseguirien divertir-nos si, en fer-nos pessigolles, no posessin en perill imminent la integritat de les armilles. Res més grotesc que el retaule o altar d'ànimes que juga l'entremès entre la República del 14 d'abril i la tragèdia que vindrà; res, però, més exposat que contemplar badoquejant la farsa si hom no posa a resguard les butxaques.

Entre els personatges més famosos de la titellada, figura el senyor Rocha, sangonera que sap l'ofici, i que detenta actualment la cartera de Marina, primerament per ésser un radical, després perquè es fill de Cartagena, port de mar i arsenal, i, sobretot, perquè és un peix que es porta l'oli.

El mèrit d'un ministre de Marina a la "antigua usanza española" és el de fer bellugar les coses aparentment immòbils com, per exemple, els vaixells-tortuga menjats pels musclos que es podreixen al port de Barcelona i que, teòricament, aniran més rabents que el llamp a força de milions i de mines senceres de carbó. A més, un bon ministre de Marina ha de parlar a tot estrop de Cristòfol Colom, única deïtat oceànica coneguda pels nautes d'aigua dolça.

Cristòfol Colom és popularíssim en molts sectors de la fauna castiça, potser perquè no saben encara que era català. Els "toreros", especialment, li tenen tanta veneració com els gitanos a la Macarena i al Sant

—I per què l'han posat sense capell.

—Home; per demostrar que mai no ha tingut res al cap.

El qui no s'aconsola...

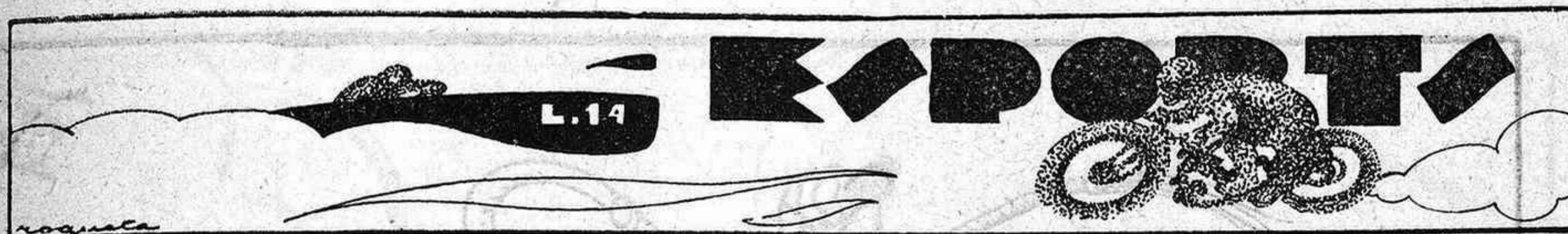
Home no t'amoïnis perquè t'ha enganyat la dona. També varen enganyar Napoleó.

Crist de Balaguer. Fa molts anys, que la vila d'Algaba va homenatjar aquella catedral taurina que guanyà orelles i diners amb el nom d'«Algabeño», i a l'alcalde no se li va acudir res més encomiàstic que aquests mots pronunciats des del balcó de l'Ajuntament a la multitud aplegada: «¡Pueblo de Algaba! Después de Colón, el único español que queda es don José García, el «Algabeño». Finalmente, car no acabaríem les cites, el cèlebre "Guerrita", trobant-se de viatge cap a Amèrica, empipat contra el mareig que el convertia en una casa de canvi, digué aquestes paraules definitives: «¡Mardito sea Colón, que inventó la mar!»

Es molt just, doncs, que el senyor Rocha hagi invocat una vegada més el geni de Colom, dient de l'illustre navegant que si ara fos viu formaria part del partit radical. No sabem si seria lerroxista per la "Pinta" o per la "Santa María". (No confondre la caravel·la amb Santamaria, radical cent per cent.) No creiem que l'al·lusió es refereixi al fet que Colom va tornar a Espanya encadenat, car els lerroxistes no han conegut per ara més cadenes que les que alguns prohoms llueixen a l'armilla. Estic cert que Rocha haurà volgut dir que si Colom hagués viscut en temps de Don Ale, no hauria hagut d'anar tan lluny i passar tants de perills per a fer recapte d'or, indis i guaiaba.

Els lerroxistes van descobrir l'Amèrica sense necessitat de mullar-se. La seva Amèrica ha estat Catalunya i ara ho és le República. Cap "ingenio" els hauria donat tant en terres ultramarines com l'exploració intensiva de Catalunya. A més, els lerroxistes i altra colònia, han gaudit d'un avantatge damunt Colom: han estat uns descobridors que es duïen el lloro.

PANICAL

Cronòmetre

QUIN ESPECTACLE, SENYORS!

Altre cop assemblea al Casino de San Sebastián. Molt prop de l'aigua, però sense que fessin la roba neta.

La Federació Catalana de Fútbol, dividida en bàndols per les influències egoistes dels clubs "capitostos" del fútbol, va donar en l'assemblea del dissabte un espectacle tristíssim.

A la sala del Casino de San Sebastián hi ha escenari, i a dalt, sota les bambalines i els focus de llum es representava una comèdia pobre, que li hauria escaigut el títol següent: "El naufragi d'un Consell Directiu, elegit per mitja assemblea".

Una votació guanyada per en Mariano, el botones del Barcelona; en Pere Conde, de l'Espanyol, amb delegació del club "Costa Brava" i els ex-empleats i ex-directius barcelonistes, mobilitzats per fer de delegats de palla en les representacions dels clubs modestos que es venen el vot com aquells analfabets de muntanya venen el sufragi que com a ciutadans els concedeixen les eleccions civils, al partit que en dona més pessetes, va produir la retirada dels delegats de segona categoria, amb dignitat, i que eren representats a l'assemblea per una personalitat defensora dels interessos del club.

Si l'assemblea quedava reduïda a la meitat de representacions; si d'aquestes n'hi havia encara una bona part de vots que no eren vots veritables, sinó vots compartits, ¿com és possible que els senyors del Consell tressin endavant l'assemblea i fins l'elecció de càrrecs i que després acceptessin la designació dient que no

Altaveu indiscret

L'assemblea del futbol val la pena. Cal que avui esmercem la nostra secció de sagetes, a l'acte de dissabte passat.

En Casamitjana, representant del Vilafranca, mereix els honors del primer cop de roc.

Els clubs de segona categoria, havien votat en un sentit, i ell, representant d'un club de la segona, votava pel bàndol contrari.

Els clubs es retiraven de l'assemblea i ell restava allí per mostra i per proposar l'elecció del representant de la segona categoria mentre els altres eren a fora.

El gran Casamitjana («Milímetre»), secretariet de l'Espanyol, votava amb l'Espanyol i deixava enlaire el Vilafranca.

Cal felicitar-lo per la digna gesta.

* * *

Hi havia delegat de palla que si hom li preguntava quina era la seva representació i per quin club anava a l'assemblea, cercava a la butxaca la tarja de delegat, perquè li fallava la memòria.

Cal recomanar al «Barcelona» que quan envii els seus empleats d'oficines a una assemblea, els doni, juntament amb la delegació de favor, una bosseta amb cues de pansa.

* * *

es consideraven elegits fins a obtenir la ratificació pels clubs que mancaven?

No hauria estat més elegant el no arribar a l'elecció, declarar l'assemblea suspesa i cercar una fórmula conciliadora i convocar-la per un altre dia?

Tanta pressa portava l'elecció de Consell que fins fou suspesa la continuació de l'assemblea extraordinària de reglaments per celebrar l'ordinària, emprant però els vots de l'assemblea de l'any passat, a desgrat que llavors hi havia vint clubs a la Primera Categoria i que enguany aquesta ha estat modificada precisament en l'assemblea extraordinària celebrada a mitges?

Però encara hi ha quelcom més interessant que potser els senyors del Consell directiu de la Federació encara no ho han vist.

La votació que fou causa de la retirada de 34 delegats de 34 clubs, era un vot de censura pel Consell Directiu, puix que es posava a votació si s'havia de continuar l'assemblea extraordinària suspesa pel Consell, o havia de començar l'ordinària convocada.

No podien seguir endavant l'acte, no podia quedar-se a la presidència el conseller representant de la segona categoria, mentre els clubs que el varen posar al càrrec sortien de l'assemblea perquè els era guillotinat de fet, el dret a defensar-se.

Mal pas, evident mal pas el que ha donat el nou Consell federatiu elegit a mitges que mana avui a la Federació de Fútbol.

Podran posar un pedaç a l'estrip de la «cucurulla» federativa, però encara que les coses a la fi s'arrangin, aquesta vacil·lació, aquesta rellescada... ningú no els la treu als consellers defensors del peix gros que s'han assegut amb mitja galta als escorís de la presidència federativa.

Mirant el nou Consell Directiu i pensant amb allò del futbol català que a la Federació cal defensar-hi, i que hi ha hagut qui ho ha fet amb parlaments més o menys eloqüents més que amb obra positiva; veient la filiació política de cada conseller, ens vénen ganes de riure en pensar en allò que pot passar si algun dia cal obrar amb catalanitat més que en sentit burocràtic.

President, J. Bautista Roca (Jaumí; actualment de la Unió Democràtica.)

Senyor Vila (ex membre de la desapareguda Unió Patriòtica) ex representant del Palafrugell al Consell federatiu; i representant de la Segona Categoria. El passat dissabte representant encara de l'Espanyol i avui al Consell Directiu amb representació del Barcelona.

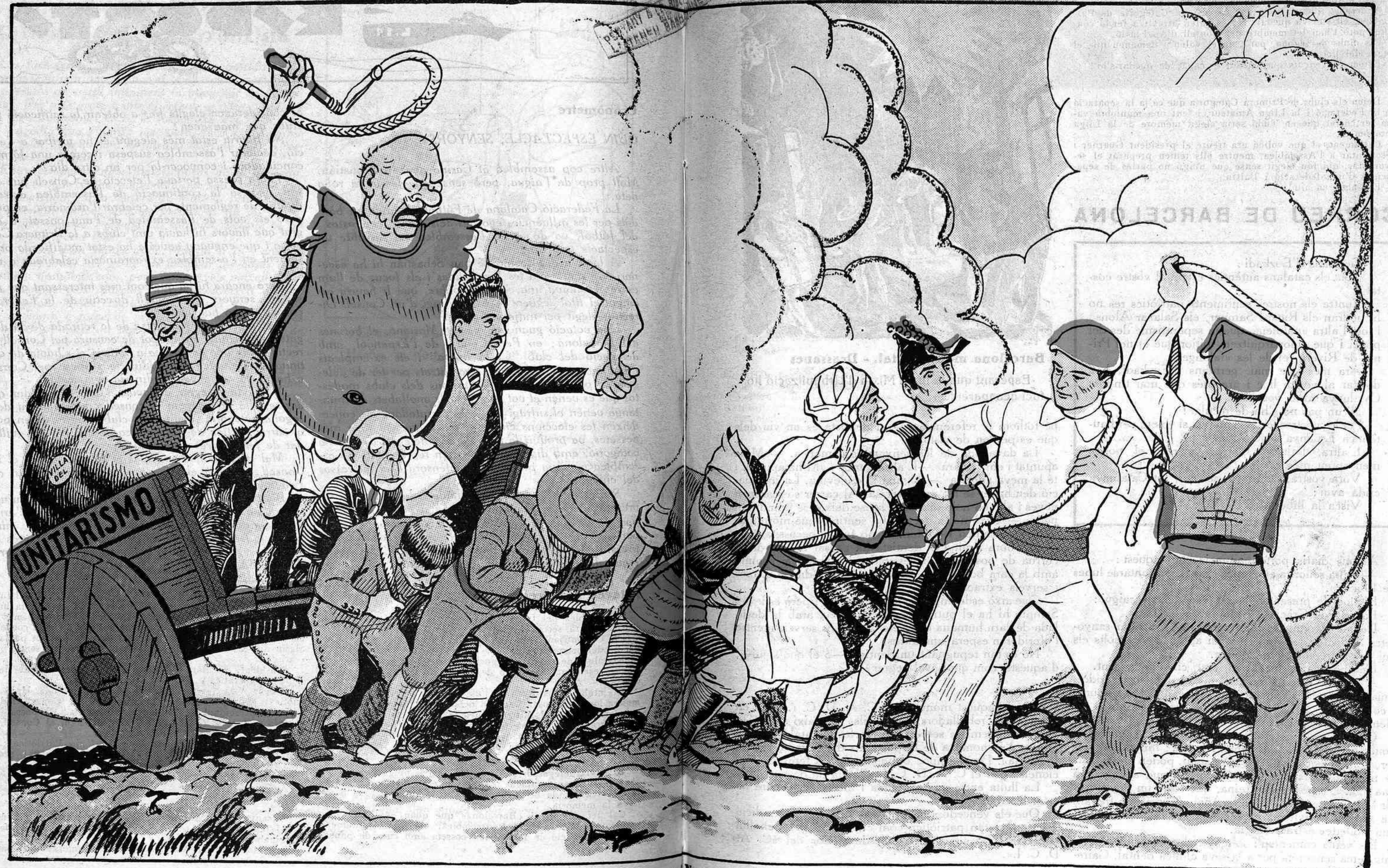
Senyor Roman (ex membre de la Unió Patriòtica); senyor Guàrdia (ex jaumí; avui d'Acció Catalana); senyor Mas (Radical).

Sobren comentaris.

* * *

El senyor Tries, del Martinenc, fa vida eterna a la Federació. L'home, per un càrrec federatiu faria tots els paperets imaginables.

Representant del Martinenc, però enamorat del Barce-

Bascònia i Catalunya. - Vaja prou No volem tirar més d'aquest carro.

l'ona, el volien fer Conseller però els clubs de la Segona Categoria que no se'n fien gaire, li havien posat el «veto».

A desgrat d'haver-se retirat la Segona Categoria de l'assemblea, ell s'hi va quedar. No es varen atrevir a fer-lo conseller però l'han fet membre del Consell d'Apel·lació.

Els clubs de segona, però, no el volen i demanen que el tregui del lloc.

Estem convençuts que encara és capaç de quedar-s'hi!

* * *

Deien els clubs de Primera Categoria que ca'ia la separació de la Federació i la Lliga Amateur, i fent una maniobra varen fer córrer que en Tudó seria elegit membre de la Lliga autonòmica.

Certament, el que volien era treure el president Guarner i desorientar a l'Assemblea, mentre ells tenien preparat el senyor Mas, qui fou elegit sense que ningú no parlés de separacions d'una federació i l'altra.

En saben un niu!

CORREU DE BARCELONA

Germans d'Euzkadi:

Tots els catalans autèntics estem al vostre costat.

Contra els nostres sentiments patriòtics res no hi podran els Ricard Samper, els Salazar Alonso i tota l'altra «patuleia» que fa separatisme des del poder i que «monarquitzen» pitjor que el noi Primo de Rivera, el de les «falanges».

Ara més que mai, germans d'Euzkadi, heu d'estar al vostre lloc i ara més que mai tindreu Catalunya amb vosaltres.

Ni un pas no s'ha de recular!

Per les nostres terres, i àdhuc, si voleu, per l'autèntica Espanya republicana!

L'altra, l'altra Espanya, mereix el nostre menyspreu més pregon!

Vora vostra, i amb un sol cor, tot Catalunya crida avui:

Visca la llibertat d'Euzkadi!

* * *

Alguns diaris porten anuncis com aquest:

—«Falta senyoreta en clínica dental, presentarse lunes de 10 a 12».

El lloc de presentació pot ésser on s'escaigui:

Passeig de Gràcia o Rambla de les Flors.

Des de les vuit del matí comencen d'arribar senyoretetes al lloc de l'oferta. La crisi apreta i són molts els qui volen treballar i no poden.

Una postulante, dues, tres, vint, cinquanta, cent.

A les deu i mitja puja al pis el dentista oferidor. Puja endimoniadament satisfet de l'èxit del seu anunci i colzejant-se amb les que dintre poc arribaran a ell plenes d'esperances.

Quan la revisió comença, són ja cent cinquanta les dones que esperen. Omplenen l'escala; fan cua al carrer. I per poc observador que es sigui, poden endevinar-se molts drames. La dona endolada que acompanya una filla. L'espòs, sense feina, que sosté un marrequet als braços, mentre la dona ha anat oferir el seu treball. La xicoteta d'evident misèria que aquell dia s'ha fet una «toilette» extraordinària.

Els veïns comenten: «Aquest dentista cada mes i mig cerca senyoreta per a la seva clínica dental. Gaire-

Barcelona monumental. - Drassanes

Esperant que la Junta Mixta d'Urbanització ho faci desaparèixer.

bé tothom té referències:—«el dentista és un viu dels que es perden de vista.»

La davallada de les senyoretetes comença. —«M'ha apuntat i em cridarà».—L'altra també: «M'ha apuntat i té la meva adreça».—Alguna ja endevina. La insinuació deu haver-se fet més precisa. Al carrer s'escampen noves i alguna noia marxa ja sense deixar-se prendre el nom: —«Això no fa per a mi», sentireu que mormura. Altres s'escamen i dubten. Si no fos la necessitat!

A l'hora i mitja el dentista ha passat revista de la currua de postulants necessitades i qui sap si somnia amb la cara bonica que ha albirat. «Nou durets al mes i serveis extraordinaris!»

Que això esdevingui, sembla mentida; però esdevé! Sempre hi ha el putrefacte que gaudeix amb la desfílada de carn humana que vé a oferir uns serveis mentre l'oferidor n'espera uns altres.

No és tan repugnant un dentista,—o el que sigui,—d'aquests, com qualsevol negrer?

* * *

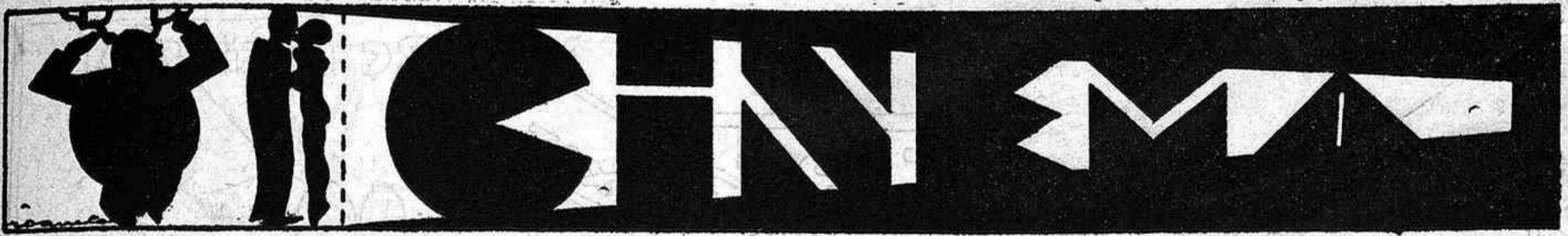
«Des d'aquest moment el «C. A. D. C. i.» està en mans dels Treballadors Mercantils» que així sigui!

No oblidem els serveis que ha fet al catalanisme el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria». Però tampoc oblidem que els temps evolucionen i que el C. A. D. C. I. s'havia de desburgesar.

La lluita entre uns elements i altres del Centre ha estat de trompada.

Que els vencedors no oblidin el passat i la tradició del Centre, tan patriòtica com cultural, i que treballin per eixamplar l'horitzó de l'esdevenidor del «C. A. D. C. I.».

NOTAS sobre el tema

Noves

Mae West ens ha enviat la seva setèma biografia. Demanarem al senyor Carner-Ribalta que ens la tradueixi i la publicarem.

* * *

Nena prodigi. No hi ha res que ens escami tant com les nenes prodigi! Aquesta nena prodigi és Shirley Temple. L'hem vista en «Little Mis Marker», títol substituït en la traducció per: «Dejada en prenda». La veurem en «You Belong To Me». Títol ben traduït: «Me pertences». I ho posem en castellà com sembla que s'ha de fer. (Diaris i periòdics catalans ho fan, malgrat que no haurien de fer-ho).

La nena prodigi treballa amb Gary Cooper i Carol Lombard. Dos prodigis grans i una prodigi petita.

Veurem!

* * *

Les «Seleccions Filmòfono, S. A.» han fet proves de pel·lícules i un banquet.

El banquet fou bo, segons diuen. Esperem que també ho siguin les pel·lícules de la «Selecció». L'any passat no ho foren gaire.

* * *

Hem parlat de Carole Lombard i en tornem a parlar. Carole Lombard ha filmat «Bolero».

Però es diu que Carole Lombard no està satisfeta dels seus treballs fins que li posi el «placet» una de les nostres eminències «bolerístiques», el conegudíssim Sebastià Gosch, tan especialitzat en flamenc i altres arts similars.

* * *

Columbia segueix augmentant el cos dels seus selectes escriptors.

Entre els nous contractes hi figuren Joel Sayri, Ramon Rucabado, Bechy Gardiner, el senyor Albiñana, Josep Pla, i Moncure March. (Fem avinent que no es tracta del nostre famós milionari contrabandista.)

Ramon Rucabado,—interviuat per nosaltres—, ens ha manifestat que escriuria una pel·lícula en elogi de la «Salvation-Army». El senyor Albiñana—també intervuiat per nosaltres—, ens ha dit que farà un documental rotulat: «Yo y las Urdes». (Creiem que es tracta de les Urdes i no de las Ordos.) Amb referència a Josep Pla,—al qual no hem pogut veure—, sabem que, per donar-se gust, es proposa escriure el que no pot escriure a «La Veu de Catalunya»: una història de meques.

* * *

Els anys i la glòria.

Els londinencs,—gent ben subtil—, han posat de moda aquests mots:

—«Tota dona de menys de trenta anys pot ésser naturalment considerada actriu de cinema. Tota actriu de cinema es considera, per il·lusió, una dona de menys de trenta anys.»

«La Germana Sant Sulpici». Ha estat filmada la conegudíssima novel·la de l'Ardmand Palacio Valdés: «La Germana Sant Sulpici».

Es tracta d'un film espanyol. L'obra d'en Palacio Valdés és força acolorida i pot servir per a un bon film dels que s'estimen com a films de sabor «nacional».

Veurem el partit que la E. C. E. S. A. haurà tret de la famosa novel·la.

* * *

La «Warner Bross First National» ha filmat una pel·lícula que protagonitza Ruth Chatterton: «Distari d'un crim». Tenim referències que la pel·lícula és sòbria i emocionant: una cosa així com «Justícia Divina», film logradíssim que demostra la bona escola emotiva dels actors anglesos.

Fem constar que creiem molt en el talent dramàtic de Ruth Chatterton. Les presentacions de la Warner Bross també són una garantia.

* * *

La Paramount segueix estrenant al «Coliseum».

Sabedora la «Paramount» dels deures que té envers la ciutat, no vol deixar Barcelona sense novetats cinematogràfiques. El seu magnífic local «Coliseum» ho exigeix. Barcelona, gràcies a la «Paramount» té novetats cinematogràfiques a l'estiu, això malgrat la calor i l'emigració ciutadana vers les muntanyes i les platges.

El darrer film estrenat és «Secuestro». Hi tenen els primers papers Miriam Hopkins i Jack la Rue. El film és emocionant.

* * *

El senyor Ferran i Mayoral escriu l'argument d'un film. El protagonista serà Anaceor. Presentarà el film el conegut erudit i reputat humorístic Francesc Sujols.

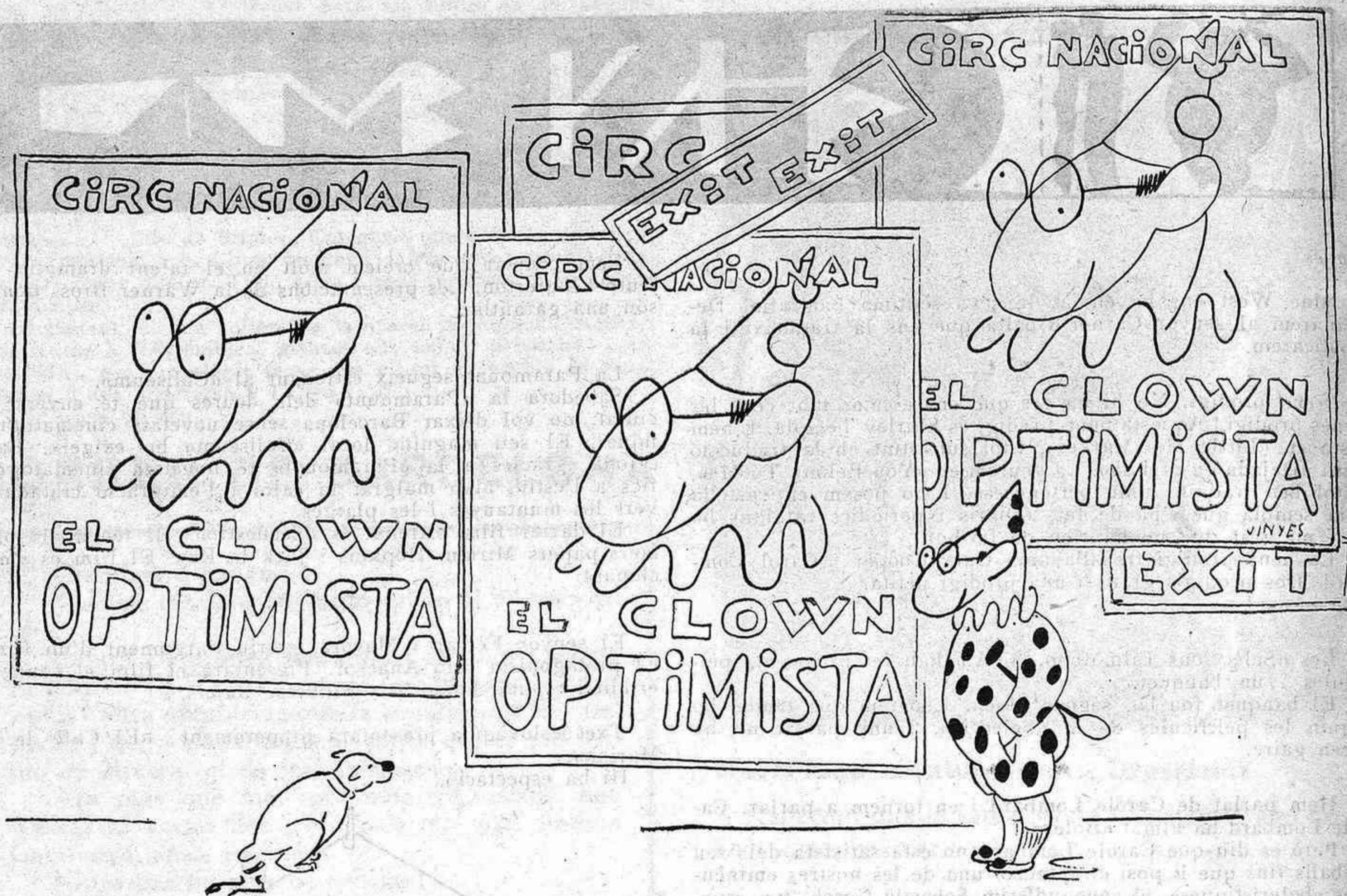
Txecoeslovàquia presentarà properament: «El Cafè de la Marina».

Hi ha espectació.

L'Idioma català obligatori

Apa, senyors: que ja és l'hora de començar la lliçó.

El Clown màxim del Circ Nacional: el Clown optimista.

TELÓ ENLAIRE

Noves

Gairebé és segur que tindrem a l'octubre temporada de català a quatre teatres.

Al Poliorama. Teatre Oficial. Primera actriu, Mercè Nicolau. Direcció: Pous i Pagès.

Al Romea. Empresa Burgas. Primera actriu: Josefina Tàpias. Direcció: Carles Capdevila.

A l'Àpolo. Teatre popular. Primera actriu: Concepció Casals. Director i primer actor: *Josep Clapera.*

A l'Espanyol: Santpere, el gran Santpere. Es diu que portarà una bona companyia. La simpàtica Roseta Hernàez tornarà altra vegada a fer-n'hi de les seves.

La influència de l'època i de la col·laboració en els diaris.

Hem copiat una nova de «Las Noticias» i en copiarem una altra. El diari d'aquell Emili Tintorer, tan revolucionari abans, tan de cara al món abans, ha rodat fins a això. Mai no hi trobareu res de gran teatre. Mai cap article d'orientació artística per al públic. Administració! Caixa!

Va la notícia: «A la monísima artista Amalia Yangües: «Amaluchi» (quin *animaluchi* l'autor de la nova), se le ve estos días muy preocupada. Cuantos han intentado sonsacarle a qué obedece su melancolía, se han estrellado. Sin embargo, dicen malas lenguas que a «Amaluchi» le preocupa que sus múltiples admiradores le han puesto el mote de «mujer fatal». Esta simpática artista—con «fatal» o «sin fatal»—está siendo la admiración del público por su discreción artística.»

I pensar que l'autor de semblants «animaluchadas» hi ha vegades que fa de crític d'ars. I després es queixaran de la decadència del teatre.

Per decència artística hauria d'ésser prohibit munyir així la inconsciència, excusant-se amb l'art.

Enric Giménez dirigeix una companyia que compte com a primeres figures l'Elvira Fremont i Marià Morera. Josep Fontbernat anirà davant de l'Orquestra Ràdio Barcelona, integrada per setanta professors. Josep Castells ha muntat l'escenari. El mestre Antoni Capdevila, deferent amb el seu company Fontbernat, s'ha fet càrrec de la direcció de la massa coral. L'Institut Folklòric de Catalunya interpretarà la gran «farandola», que constitueix una de les més brillants pàgines de l'obra de Bizet.

Augurem un gran èxit a l'espectacle.

Sembla que tindrem «Teatre Líric Català».

Autors i mestres de música treballen amb febre.

Es parla de dues obres del mestre Morera. D'una obra de Josep M.ª de Sagarra i de Vives; d'una obra de Mora i Martínez Valls; d'una obra de Ramon Vinyes i el mestre Vilàs, de Sant Feliu de Guíxols, un músic extraordinari que farà sensació.

Sabem que les notícies que donem no són sensacionals.

Per notícies sensacionals, les de «Las Noticias».

Una mostra: «Teresita López, «Miss Sindicato 1934», está triunfando artísticamente en Falset y sus contornos. Esta bella actriz cada día se impone más por su arte y simpatía.» vibra.

Fem un retrat a Tomàs Ribas i Julià: té poques ambicions.

Dissabte veurem «L'Arlesiana» a les Arenes.

L'espectacle promet tenir grandiositat.

La casa Patuel, de Mataró, ha publicat el drama en tres actes i en vers, original de Tomàs Ribas i Julià: «Dama Rosaura».

L'acció de l'obra de Tomàs Ribas i Julià té interès i el vers

—Com m'has conegut si m'he deixat la barba i porto ulleres negres?

—Sí, home; pel meu paraigües.

Estampes del camp

Pere tè una necessitat

En un senderó del bosc es troben Amèlia i el senyor Lontal. Es a primera hora de la tarda i el bosc exhala un aire calent, fort perfum: de reina de pi, de terra, de ginesta, de fari-gola i de romaní. S'oeix el cant d'una merla, i el cant estrident de les cigales, que dona més nyonya i més somnolència a aquesta hora deliciosa i de repòs.

Amèlia i el senyor Lontal es deturen a parlar. Amèlia és una dona baixa i grossa, rodona com una bola. La carn li vessa de per tot arreu. Té un clatell de dos rovells i un sotabarba amb més rovells que al clatell. Camina, va i vé amunt i avall, trasteja tot el dia: perquè és de mena treballadora; i per aprimar-se. No s'aprima, però, i això la té desesperada. Com que és molt religiosa i creu que Déu és la suprema bondat; diu que aquest greix que li ha caigut al damunt i del qual no pot desempellegar-se, és un càstig de Déu. I malgrat que li han dit que Déu és per tot arreu, ella cada dia fa una hora de camí per anar-lo a cercar a l'església.

El senyor Lontal és un home sec com una teia. I té unes mans i un rostre de color de teia. En el rostre unes ulleres de vidres verds, i una barba com un ventall que ja comença a nevar-se. El senyor Lontal es cobreix la testa — una bella testa incorrecta i aguda, com tallada en sílex—estiu i hivern amb un barret de feltre: un barret que ha perdut la forma, que ha perdut el color, que ho ha perdut tot; un barret de palla. I, estiu i hivern, calça unes espadnyes de neumàtic, sense mitjons. El senyor Lontal és un home estrany i pintoresc, un home d'una gran personalitat, del qual caldrà parlar-ne un altre dia.

Amèlia somriu en veure el senyor Lontal. El senyor Lontal somriu en veure Amèlia. Es saluden després de somriure. I parlen. Parlen de les coses importantíssimes, transcendents, que són el tema de les converses de cada dia: del temps,

del pugó, de les formigues, d'un remei per matar el pugó, d'un remei per matar les formigues, de si les gallines ponen o no ponen...

I de la salut, naturalment, que és el tema de tots els mortals mentre ens anem morint cada dia una mica. Amèlia està desesperada perquè no s'aprima. Li ho demana a Déu cada dia, però es veu que Déu no l'escolta o la té condemnada a l'obesitat. El senyor Lontal, com tots els que estan prims, diu que això d'estar gras no té importància.

En la bosquíria, la merla xiula i es gronxa en un branquilló per a dur el compàs.

De sobte Amèlia diu:

—Avui ha vingut En Pere a demanar-me si li volia deixar una pesseta.

—I li ha deixat?

—Sí; ha dit que tenia una necessitat molt gran.

—També ha vingut a casa: a demanar-me una altra pesseta.

—Una altra?

—Una altra.

—Ai, el poca vergonya! Així, doncs, m'ha enganyat.

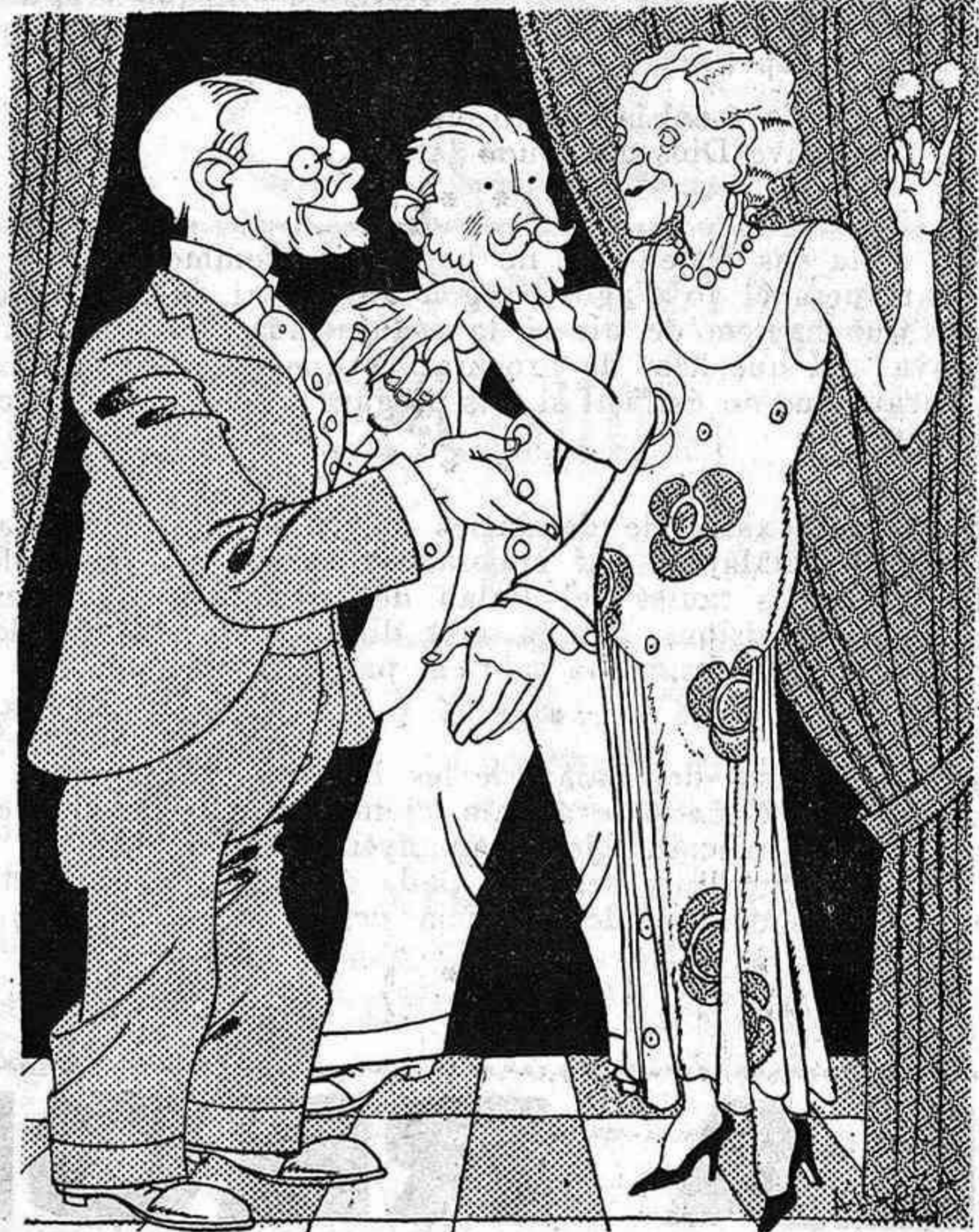
—Potser no. Potser ha cergut que demanar-li dues pessetes a vostè, o demanar-me-les a mi era excessiu, i, partint la diferència, ens n'ha demanat una a cada u.

—Segurament deu haber-se-les gastar en vi. Segurament, a hores d'ara ja deu estar begut. I s'ha indignat l'Amèlia.

El senyor Lontal ha estat uns moments silenciosos. Després ha dit:

—Potser sí. Però, encara que a mi l'embragar-se no em sembla una gran cosa, tampoc no crec que hi tinguem res a dir. Cal pensar que Pere és un home trist, sense família; un solitari, un abandonat. Li ha fugit la dona, li han fugit els fills. Viu d'unes verdures que conrea al seu tros i que cada dia va a vendre al poble. Per a mi el beure no fóra un consol. Però, qui sap! potser ho és per a ell. Altrament no ens pot indignar que s'hagi gastat les dues pessetes en vi. Si pensem que ens les tornara, que fins aquest pensament podríem tenir. No ens ha d'interessar l'ús que n'hagi pogut fer. I si pensem que no les veurem més, per què ens hem d'amoïnar pensant en si se les ha gastat en vi o si s'ha comprat una gramola?

QUIRZE DE BESORA.

Hi ha excepcions

—Senyora: li presento el senyor Pérez, del Partit Radical.

—Encantada! ja sé que a tot arreu hi ha gent honrada.

ESQUELLOTS

Molt bé pels bascos! El redreçament vigorós del país euzkar ve a enfortir, des de la Cantàbria, el gest dels catalans que no estem disposats a «conllevar» més Jovinos, Clodoaldos, Lerrouxos, *Milianus*, Ascasos, Gil Robles i altra «purrialla». Que els «valents» es draguin llurs pròpies eines i que els fantasmes se'n tornin a la caverna, que ja han tocat les dotze.

A veure si els descendents del Cid i del Duc d'Alba es decidiran a treballar les terres incultes i a escatar-se la crosta de fanatisme, intolerància i incultura que els cobreix, en lloc d'anar a sedassejar per les cases d'altri. Si, malgrat tot, prefereixen vegetar a la clamor de la llumenera i volen seguir adorant llurs ídols tronats, ja s'ho faran!

* * *

Els bascos han aconseguit una doble victòria: la de fer sentir als enemics de les llibertats collectives el pes de la seva força i la de plantar cara als troglodites agraris, carlinots, lerrouxistes i monàrquics d'Alfons XIII o de Joan III el «Navegant». Un triomf esclatant per als amics de la Llibertat i de la República.

* * *

Ja ho vàrem preveure. Els «isidres» han derrotat la Lliga i han fet president a un tal Cirera. Per acabar de donar un to més agrícola a la nova Junta de l'Institut de Sant Isidre, patró de Madrid i dels qui fan treballar els altres, s'hi ha afegit un tal Ginesta, Cirera i ginesta! Ja podran guarnir l'enramada de l'«ou com balla!»

Ens temem que l'ou se'ls convertirà en una truita. De moment, ja la somnien.

* * *

Encara que sembli mentida, el Sancho i la Alonso segueixen fent de les seves, cometent «anormalitats» a l'Escola Normal de Tarragona.

Senyor Conseller de Cultura! Tan difícil és prescindir d'aquests suïcides? Diem suïcides perquè a Tarragona hi ha el balcó del Mediterrani i seria molt sensible que el poble, indignat, es decidís a fer comèdia clàssica espanyola i que hom pogués repetir els versos calderonians:

«Cayó del balcón al mar...
Vive Dios que pudo ser!»

* * *

Un amic ens retreu que no haguéssim commemorat, a la nostra manera el ro d'agost, segon aniversari de la «sanjurjada». Què havíem de dir si la «sanjurjada» ha triomfat a Espanya! El que hem de procurar és que no s'escampi cap aci, encara que no és fàcil si tots plegats no ens juguem l'entiment.

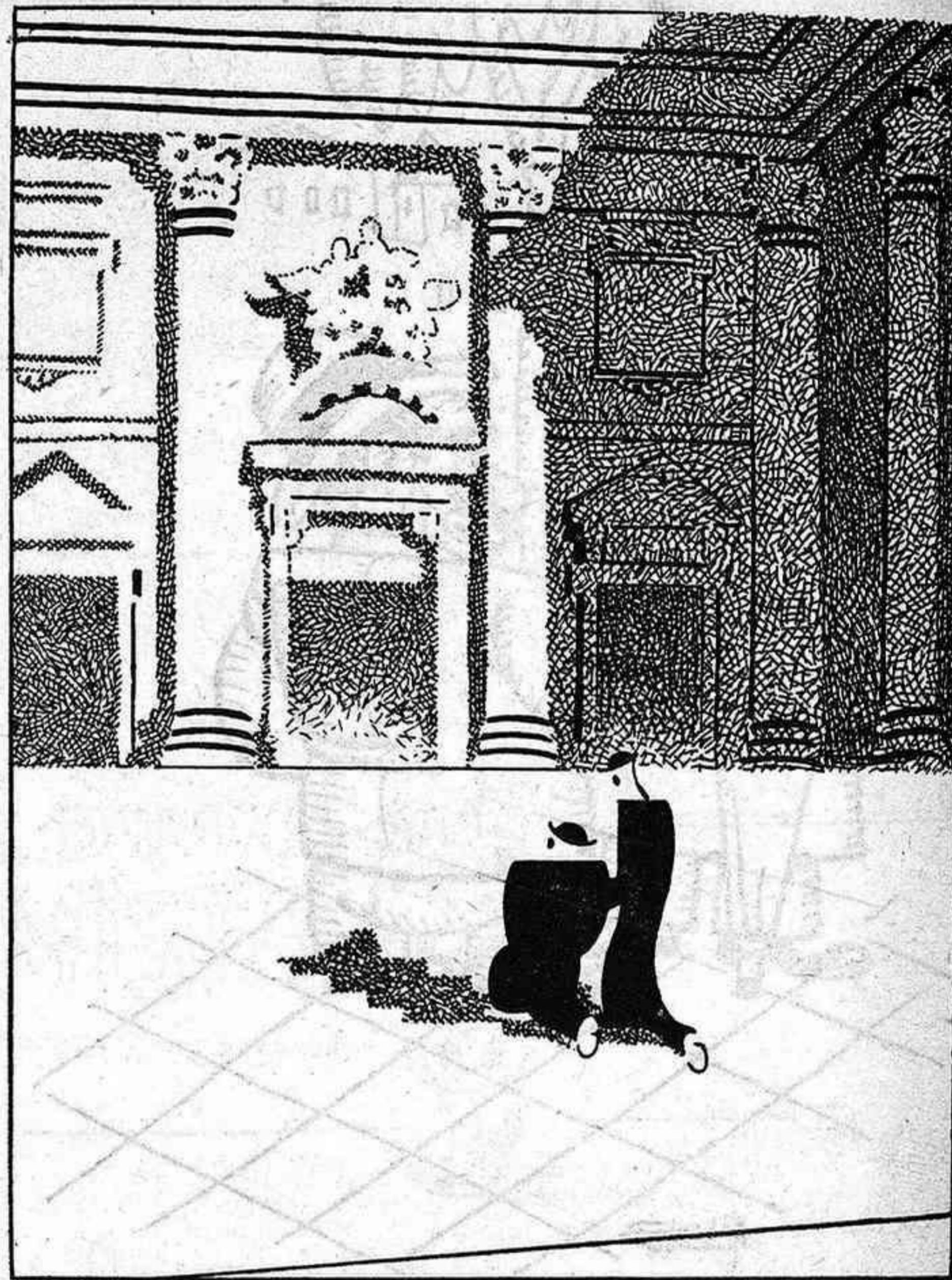
* * *

Segueix el xàfec de denúncies contra el nostre confrare «La Nació Catalana», per suposades injúries als qui tallen el bacallà a les taules del Palau de les Balances. Aquests senyors veuen visions, car és molt difícil poder injuriar-los. Encara que volguéssim, no sabríem pas com fer-ho.

* * *

Els calamarsos del Palau de les Balances expelleixen el més negre i espès de la seva tinta, clamant per la independència del poder judicial. Els acompanyem en el sentiment; és a dir, compartim llurs desitjos. Cada dia hi ha a Catalunya més partidaris de la independència judicial i... de l'altra.

* * *

L'Espanya laica al Vaticà

—I l'ambaixador Pita Romero?

—Ja ho veul ha sortit pitant.

Hem llegit que els tribunals militars intervindran per judicar certs suposats delictes comesos per gent civil. Com ha anat això? No havíem quedat que els militars havien de limitar-se als afers de les casernes i encara gràcies? Aquesta és la República que ens faltava veure!

* * *

Un veí de la Plaça del Diamant, de Gràcia, va treure una columna anunciadora que feia nosa per a la instal·lació de l'envelat. Aquest benemèrit ciutadà hauria de tenir imitadors a tots els carrers i places de Barcelona. Està bé que hi hagi columnes, però on no destorbin i, sobretot, que facin més goig que aquestes antipàtiques baluernes que ni tan sols poden servir d'orinador.

* * *

Els madrilenys que, malgrat tot, en saben un niu, han batejat els actuals ministres, fent al·lusió a enlairades complaences que els manté en llurs carteres, amb el motiu de «almendras de Alcalá».

LA REGLA

PERLAS "FEMI"

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

Maravellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

LA MILLOR NAVALLA
D'AFAITAR?

A
RTERO **RTERO**

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Vies Urinàries

BLENORRAGIA (Purgacions)

i totes les greus complicacions de l'aparell GENITO-URINARI, tals com CISTITIS, PROSTATITIS, GOTA MATINAL, o MILITAR, ORQUITIS, etc., de l'home; METRITIS, VAGINITIS i ANEXITIS, de la dona; s'obté un ràpid i segur resultat amb l'ús dels

SELLOS OSSAM

Llurs propietats antisèptiques i microbicides comuniquen a la sang i a l'orina i es noten llurs efectes a les primeres preses; calmen els dolors produïts per la micció; l'orina es manté asèptica i els gonococs són destruïts fins a obtenir amb llur ús una veritable i completa curació

De venda: Dr. ANDREU; Segalà (Rbla. Flors, 14).
Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés (Carme, 84);
Pujol i Culell (Pelayo, 56); Ferrer i principals farmàcies

Consultori Mèdic del Dr. **CASASSA**

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

FABRICA DE BILLARS - Boles de vorí i de pasta - Articles de joc en general - Constructor exclusiu dels billars elèctrics «JAPONES» i JARDINERIA MODERNA» (patentats)

EUSEBI ESCARDIBUL

Correspondència: Apartat de Correus, 200 - Casa fundada l'any 1840

DESPATX: UNIO, 4
TELEFON 16876

BARCELONA

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor **J. RIU**
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Revistes

EXIT

Las Vampiresas

Francesc Layret, 55
Telèfon 34541

Frontó Principal Palace

Extraordinaris partits amb cistella

pels asos de la pilota

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

INTIM CINEMA

Escollits
programmes

CINE TALIA

PROGRAMA COMIC

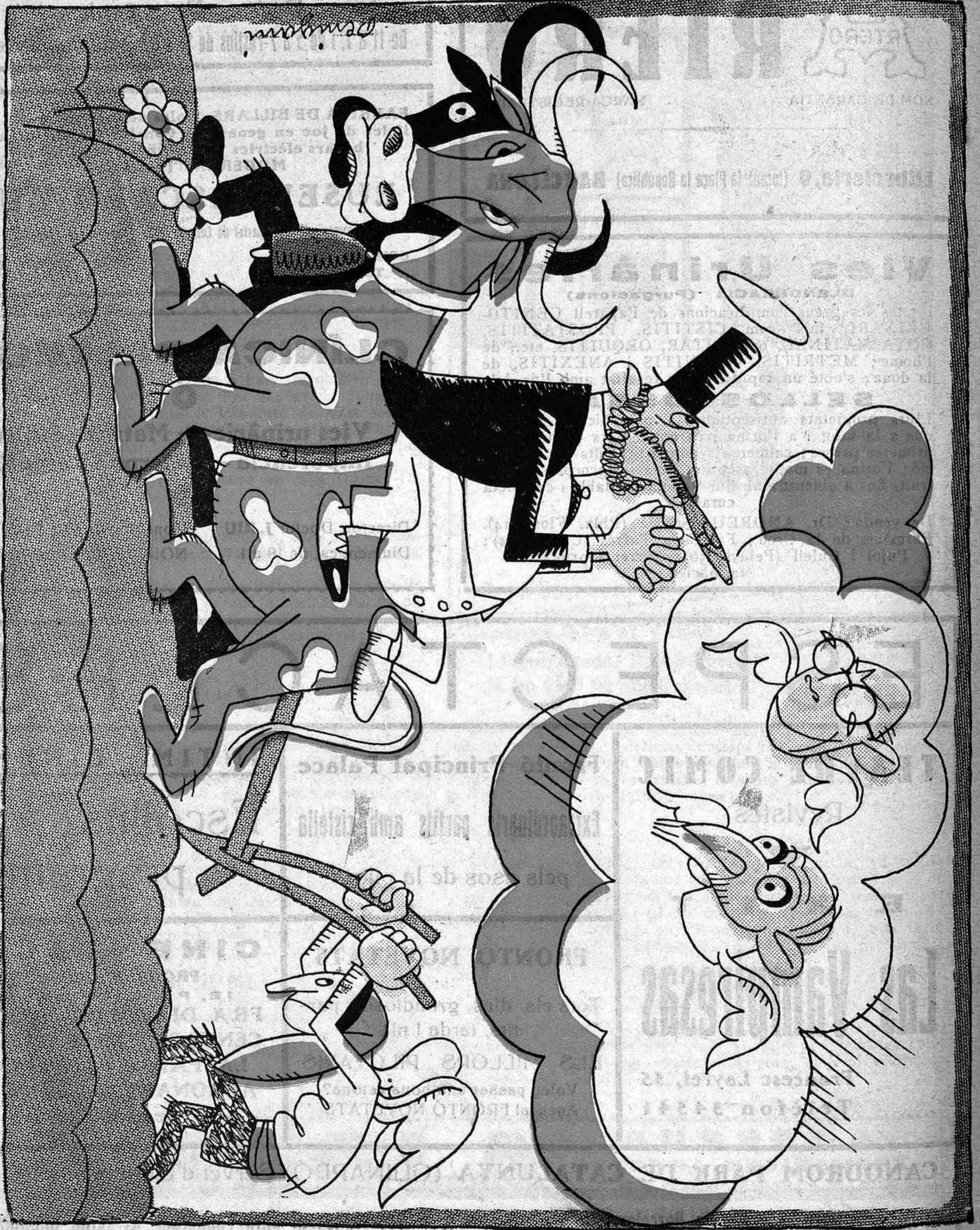
12, PEL·LICOLES, 12
FRA DIAVOLO. - ¡OIGA,
CENTRO! - LA CALLE DE
LA PAZ. - PAMPLINAS
AERONAUTA, i altres de
de gran èxit.

CANODROM PARK DE CATALUNYA (GUINARDÓ) Servei d'autòmnibus ROCA

El lloc més fresc i atractiu de Barcelona

Les vetlles al Park Conòdrom, us seran inoblidables

Ball i atraccions, amenitzat per l'orquestra «MATAS BAND». Servei de banys i Restaurant
Piscina i Fons Iluminoses

...I feu que aquest angelet que treballa sigui, tan bon minyó com sempre.

Pregària